

Commissie rechtseenheid bestuursrecht

Jaaroverzicht 2022

Inleiding

Dit is het vijfde jaaroverzicht van de Commissie rechtseenheid bestuursrecht (Commissie). Met het jaaroverzicht beoogt de Commissie inzicht te bieden in haar werkwijze en in de kwesties die in het verslagjaar in het overleg aan de orde zijn geweest. Ook zijn uitspraken opgenomen die betrekking hebben op onderwerpen waarover op meer informele wijze tussen de colleges overleg heeft plaatsgevonden.

Het in de Commissie plaatsvindende rechtseenheidsoverleg heeft als doel het bevorderen van de rechtseenheid op het gebied van het bestuursrecht. Het overleg kan en wil die rechtseenheid echter niet opleggen. De rechters die een concrete zaak moeten beslissen zijn uiteindelijk verantwoordelijk voor hun beslissing en de rechtsoordelen waarop die beslissing is gebaseerd. Het rechtseenheidsoverleg kan en wil slechts gezichtspunten aanreiken die bij de besluitvorming behulpzaam kunnen zijn. De opvattingen die in het rechtseenheidsoverleg worden ontwikkeld gelden als inhoudelijk gezaghebbend, maar hebben geen formele status. De notities waarin deze opvattingen zijn neergelegd zijn beschikbaar voor de vier rechtscollages, maar worden daarbuiten niet verspreid.

De Commissie is in 2022 vijf keer bijeengekomen. Uit elk college zijn in de regel vier personen afgevaardigd, twee rechters en twee juridisch ondersteuners. Ad hoc worden zij vergezeld van personen uit de colleges die expert zijn op een bepaald onderwerp. Daarnaast is uit de Hoge Raad één lid van de strafkamer en één lid van de civiele kamer beschikbaar om aan de vergadering deel te nemen voor onderwerpen die liggen op het werkkterrein van die kamers.

Het rechtseenheidsoverleg is één van de instrumenten ter bevordering van rechtseenheid. Andere instrumenten zijn onder andere het instellen van een grote kamer en het vragen van een conclusie aan een bestuursrechtelijke advocaat-generaal. Afstemming kan ook plaatsvinden door bij de samenstelling van zittingskamers gebruik te maken van bij de colleges over en weer benoemde (plaatsvervangende) leden. Dit stelsel van kruisbenoemingen is in 2021 verruimd op basis van de Wet amicus curiae en kruisbenoemingen (Stb. 2020, 146).

Het streven naar rechtseenheid is de laatste jaren ook in die zin verdiept dat verschillende informele overleggen tussen leden van de colleges zijn ingericht waarin actuele kwesties worden besproken, eventueel ter voorbereiding van verder overleg in de Commissie rechtseenheid.

Het voorzitterschap van de Commissie wordt steeds voor een periode van twee jaar door één van de colleges vervuld. Vanaf 1 juli 2021 wordt het voorzitterschap vanuit de Centrale Raad van Beroep ingevuld door mr. J.C. Boeree.

Namen van de afgevaardigden en ondersteuners

Hoge Raad der Nederlanden

mr. M.T. Boerlage

mr. J.A.R. van Eijsden

mr. C.H. Sieburgh (civiele kamer)

mr. A.L.J. van Strien (strafkamer)

mr. L.M. Holdert

Centrale Raad van Beroep

mr. J.C. Boeree

mr. H.G. Rottier

mr. L.J.M. Timmermans

mr. D.T. van der Leek

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van
State

mr. J.E.M. Polak

mr. B.J. Schueler

mr. J. Verbeek

College van Beroep voor het bedrijfsleven

mr. J.L.W. Aerts

mr. J.L. Verbeek

mr. Y.R. Boonstra-van Herwijnen

mr. M.H. van Kersbergen

Overzicht van onderwerpen waarover in 2022 is gesproken

Hieronder wordt een overzicht gegeven van de onderwerpen en rechtsvragen die in 2022 in de Commissie zijn besproken. Daarbij zijn de uitspraken opgenomen van de vier colleges die de aanleiding waren om de rechtsvraag in de Commissie te bespreken. In het overzicht zijn ook uitspraken opgenomen die betrekking hebben op onderwerpen waarover op meer informele wijze tussen de colleges overleg heeft plaatsgevonden.

Reflectierapport 'Lessen uit de kinderopvangtoeslagzaken'

In november 2021 publiceerde de Afdeling bestuursrechtspraak het Reflectierapport 'Lessen uit de kinderopvangtoeslagzaken'. In dit rapport zijn de 'lessen' uit de reflectie vertaald in aanbevelingen en actiepunten. Het rapport en in het bijzonder de aanbevelingen en actiepunten zijn in de Commissie besproken. De colleges houden elkaar in de Commissie op de hoogte van ontwikkelingen die naar aanleiding van het reflectierapport binnen hun organisaties plaatsvinden.

Evenredigheidsbeginsel

Een grote kamer van de Afdeling bestuursrechtspraak heeft op 2 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:285 in de zaak Harderwijk uitspraak gedaan over de toetsing van besluiten die berusten op een discretionaire bevoegdheid, die al dan niet is ingevuld met beleidsregels, aan het evenredigheidsbeginsel. In de uitspraak is uitgewerkt dat de bestuursrechter bij het toetsen aan het evenredigheidsbeginsel onderscheid gaat maken tussen de geschiktheid, noodzakelijkheid en evenwichtigheid van het overheidsbesluit. Als daarvoor aanleiding is, toetst de bestuursrechter (1) of het besluit geschikt is om het doel te bereiken, (2) of het een noodzakelijke maatregel is of dat met een minder vergaande maatregel kon worden volstaan en (3) of de maatregel in het concrete geval evenwichtig is. De intensiteit van de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel hangt van veel factoren af en zal van geval tot geval verschillen. Het is een glijdende schaal waarbij de bestuursrechter alle varianten tussen vol en terughoudend kan toepassen. De intensiteit van die toets wordt bepaald door de mate van beleidsruimte die de overheid heeft om een besluit te nemen, maar ook door het doel dat het besluit dient en wat het gewicht daarvan is. Verder is van belang of en in welke mate daardoor belangen van betrokken burgers en bedrijven worden geraakt. Naarmate die belangen zwaarder wegen, de nadelige gevolgen van het besluit ernstiger zijn of het besluit inbreuk maakt op de mensenrechten, zal de bestuursrechter intensiever toetsen.

In de Commissie is na de uitspraak nader van gedachten gewisseld over het kader voor de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel zoals uiteengezet in de uitspraak Harderwijk. De colleges houden elkaar in de Commissie op de hoogte van vragen die naar aanleiding van de uitspraak opkomen en van uitspraken die kunnen dienen als best practices waarin het kader is toegepast.

Bewijsmaatstaf bij boetes

In de Commissie is vastgesteld dat de colleges materieel dezelfde bewijsmaatstaf hanteren voor het vaststellen van een overtreding in boetezaken, maar dat de terminologie om deze te duiden soms verschilt. De bewijslast voor de overtreding rust op het bestuursorgaan, die - kort gezegd - in boetezaken moet aantonen dat een overtreding is begaan. Het arrest van de Hoge Raad van 8 april 2022, ECLI:NL:HR:526, is een voorbeeld dat de colleges materieel dezelfde bewijsmaatstaf hanteren voor het vaststellen van een overtreding in boetezaken. In dit arrest zet de Hoge Raad de bewijslast die op de inspecteur in fiscale boetezaken rust uiteen, waarbij voor het kader verwezen wordt naar rechtspraak van gelijke strekking van de Afdeling bestuursrechtspraak, de Centrale Raad van Beroep en het College van Beroep voor het bedrijfsleven. De Hoge Raad overweegt dat bij de beantwoording van de vraag of het bewijs met betrekking tot een bestanddeel van een beboetbaar feit, zoals in dit geval (voorwaardelijk) opzet, is geleverd, de waarborgen in acht dienen te worden genomen die de

belanghebbende kan ontlenen aan artikel 6, lid 2, van het EVRM. Die waarborgen brengen onder meer mee dat de bewijslast op de inspecteur rust en dat de belanghebbende in geval van twijfel het voordeel van die twijfel moet worden gegund. Dit betekent dat de aanwezigheid van een bestanddeel van een beboetbaar feit alleen kan worden aangenomen als de daarvoor vereiste feiten en omstandigheden buiten redelijke twijfel zijn komen vast te staan. Deze maatstaf stemt overeen met de in fiscale wetgeving voorkomende formulering “doen blijken”, die inhoudt dat de desbetreffende feiten en omstandigheden overtuigend moeten worden aangetoond.

Griffierecht

In de Commissie zijn de gedachten gepeild over de vraag of door de Staat rente moet worden vergoed over ten onrechte geheven griffierecht vanaf het moment waarop het griffierecht is betaald tot de dag van terugbetaling.

In het arrest van 8 juli 2022, ECLI:NL:HR:2022:1039, overweegt de Hoge Raad dat de Staat gehouden is om ten onrechte geheven griffierecht als geleden schade te vergoeden. De Staat is eveneens gehouden om het renteverlies ter zake van het ten onrechte geheven griffierecht als geleden schade te vergoeden als de belanghebbende daarom verzoekt. Dient de belanghebbende het verzoek in voordat de bestuursrechter de uitspraak doet waarin hij vaststelt dat te veel griffierecht is geheven, dan moet de bestuursrechter in die uitspraak de griffier gelasten om naast dat griffierecht ook het renteverlies ter zake daarvan te vergoeden, voor zover de griffier dat nog niet heeft gedaan. Dat renteverlies moet worden berekend met toepassing van de regeling van de wettelijke rente (artikel 6:119, leden 1 en 2, BW) over de periode vanaf de dag van betaling van het griffierecht tot de dag van het vergoeden daarvan door de griffier.

Twee weken termijn

In de Commissie is gesproken over een aanpassing van een standaardoverweging voor de zogenoemde ‘twee-weken-rechtspraak’. Die rechtspraak houdt in dat een belanghebbende, niet zijnde de aanvrager, die met het nemen van een besluit niet bekend was en ook redelijkerwijs niet bekend kon zijn, met het maken van bezwaar of het instellen van beroep in ieder geval niet verwijtbaar te laat is als hij dat doet binnen twee weken nadat hij te weten is gekomen dat een besluit is genomen dat zijn belangen kan raken. Aan deze overweging is toegevoegd dat afhankelijk van de omstandigheden van het geval ook een later gemaakt bezwaar of ingesteld beroep als niet verwijtbaar te laat kan worden aangemerkt (CBB 7 juni 2022, ECLI:NL:CBB:2022:299 en ABRvS 26 april 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1239).

Overschrijding van de redelijke termijn

Nieuwe rechtsvragen in het leerstuk van de vergoeding van immateriële schade bij overschrijding van de redelijke termijn komen regelmatig aan de orde in het rechtseenheidoverleg.

In het jaaroverzicht over 2021 is vermeld dat in de Commissie enkele rechtsvragen zijn besproken die samenhangen met de effecten van maatregelen die zijn genomen om de coronapandemie te bestrijden. Een van die vragen was of de sluiting van de gerechtsgebouwen als gevolg van de coronamaatregelen leidt tot verlenging van de redelijke termijn. Uit de uitspraken van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 16 februari 2021, ECLI:NL:CBB:2021:158, van de Afdeling bestuursrechtspraak van 24 februari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:369 en van de Centrale Raad van Beroep van 6 mei 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:116, volgt dat de coronacrisis een uitzonderlijke en onvoorzienbare situatie is die voldoende reden geeft om in gevallen waarin de zitting was gepland in de periode dat de gerechtsgebouwen gesloten waren een langere redelijke termijn dan een termijn van vier jaar te hanteren. De termijn wordt met vier maanden verlengd. Daarbij is rekening gehouden met de periode waarin de gerechtsgebouwen gesloten waren en een termijn van twee maanden voor het opnieuw inplannen van verdaagde zittingen.

De belastingkamer van de Hoge Raad heeft in het arrest van 27 mei 2022, ECLI:NL:HR:2022:752, deze lijn bevestigd en verduidelijkt. De Hoge Raad overweegt dat de uitbraak van het coronavirus in 2020 niet in algemene zin mag worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid die een verlenging rechtvaardigt van de termijn van berechting van - in dit geval - twee jaar die in de regel als redelijk is aan te merken. Dit wordt niet anders doordat in verband met die uitbraak gerechtsgebouwen een aantal maanden waren gesloten en verdaagde zittingen opnieuw moesten worden gepland. De uitbraak van het coronavirus vormt alleen een bijzondere omstandigheid indien partijen waren uitgenodigd voor een onderzoek ter zitting in de periode waarin de gerechtsgebouwen in verband met de uitbraak van dit virus waren gesloten (de periode 17 maart 2020 tot en met 10 mei 2020) en het onderzoek ter zitting daarom opnieuw moest worden gepland.

In 2021 is in de Commissie aan de hand van verschillende notities doorgedacht over de vraag wanneer de redelijke termijn eindigt als het materiële geschil eindigt doordat bijvoorbeeld een tegemoetkomend besluit wordt genomen of het beroep wordt ingetrokken terwijl er wel doorgeprocedeerd wordt over nevenvorderingen, zoals de proceskosten. Uit een uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven volgt dat de periode van de intrekking van het beroep en het verzoek tot toekenning van schadevergoeding tot de datum waarop een veroordeling tot vergoeding van de immateriële schade wordt uitgesproken, niet wordt meegeteld in de vaststelling van de lengte van de procedure (CBB 8 juni 2021, ECLI:NL:CBB:2021:578). Uit twee arresten van de belastingkamer van de Hoge Raad volgt dat het tijdsverloop nadat een tegemoetkomend besluit is genomen en de procedure daarna uitsluitend over de proceskosten in bezwaar en/of een verzoek om schadevergoeding gaat, buiten beschouwing blijft bij het bepalen van de duur van de redelijke termijn (HR 2 september 2022, ECLI:NL:HR:2022:1128 en HR 30 september 2022, ECLI:NL:HR:2022:1346).

Bewijslast bestuursorgaan bij ontkenning ontvangst besluit

In de Commissie is stilgestaan bij de vraag naar de omvang of inhoud van de bewijslast voor een bestuursorgaan in het ingeval een belanghebbende – in het kader van de beoordeling van de tijdigheid van een ingesteld beroep – zich erop beroept dat hij het bestreden besluit niet heeft ontvangen.

Een voorbeeld van een zaak waarin die bewijslast aan de orde is, is het arrest van de Hoge Raad van 17 juni 2022, ECLI:NL:HR:2022:875. De Hoge Raad overweegt daarin als volgt: “Indien de belanghebbende, zoals in dit geval, stelt dat een schriftelijk besluit van de inspecteur hem niet heeft bereikt, ligt in die stelling een betwisting van de verzending van dat besluit begrepen. In dat geval dient de inspecteur die verzending aannemelijk te maken dan wel, indien het besluit een boetebeschikking betreft waartegen vóór 1 augustus 2019 bezwaar of beroep is aangetekend, die verzending overtuigend aan te tonen. In een geval als het onderhavige, waarin de inspecteur stelt dat het besluit is bekendgemaakt door verzending per post, houdt die bewijslast in dat hij aannemelijk moet maken respectievelijk overtuigend moet aantonen dat het desbetreffende poststuk is aangeboden aan een postvervoerbedrijf. Daartoe zal de inspecteur mede aannemelijk moeten maken respectievelijk overtuigend moeten aantonen aan welk postvervoerbedrijf het desbetreffende poststuk is aangeboden”.

Vernietiging van een door een voorgaande rechter gedane uitspraak

In de Commissie zijn de gedachten gepeild over de vraag of de appelrechter een uitspraak van de rechtbank die materieel juist is maar een misslag in het dictum bevat, bijvoorbeeld omdat de beslissing ongegrond in plaats van niet-ontvankelijk, of ongegrond in plaats van onbevoegd luidt moet corrigeren, door deze te vernietigen. De Hoge Raad heeft in het arrest van 8 juli 2022, ECLI:NL:HR:2022:1033 overwogen dat vernietiging van een door de voorgaande rechter gedane

uitspraak wegens een (vermeende) mislag in het dictum slechts aangewezen is indien de belangen van de appellant daarmee kunnen worden gediend. Dat zal in het algemeen niet het geval zijn indien de rechtbank het beroep naar het oordeel van de appelrechter niet ongegrond maar niet-ontvankelijk had moeten verklaren. Ook indien een beroep ongegrond is verklaard terwijl de rechtbank zich naar het oordeel van de appelrechter onbevoegd had behoren te verklaren, valt niet zonder meer in te zien hoe corrigeren van het dictum enig belang van de appellant kan dienen.

Intrekking van het beroep

In de Commissie zijn in algemene zin de opvattingen gepeild over de vraag of een machtiging voor het instellen van beroep, ook de intrekking van het beroep kan omvatten.

De Afdeling heeft in de uitspraak van 30 november 2022, ECLI:NL:RVS:2022:3520, overwogen dat de machtiging die in die zaak aan de rechtsbijstandverlener was gegeven voor het instellen van beroep, zo moet worden uitgelegd dat deze ook de machtiging inhoudt om namens haar het beroep in te trekken.

Toetsing buitenwettelijk begunstigend beleid

Uit de rechtspraak van de verschillende colleges volgt dat als er wordt geprocedeerd tegen een besluit dat op grond van buitenwettelijk en begunstigend beleid is genomen, de bestuursrechter dit beleid zeer terughoudend dient te toetsen. De bestuursrechter aanvaardt het bestaan en de inhoud van dergelijk beleid als een gegeven. De rechterlijke toetsing is beperkt tot de vraag of het bestuursorgaan het beleid consistent heeft toegepast en de vraag of er fundamentele rechten zijn geschonden. In de Commissie is gesproken over de vraag of er aanleiding is voor een indringender toetsing.

De Afdeling heeft in de uitspraak van 2 november 2022, ECLI:NL:RVS:2022:3135, het bestaande toetsingskader niet verlaten. Wel heeft zij in die uitspraak in reactie op het betoog van appellant dat een meeromvattende toetsing zou passen in de ontwikkeling waarin de bestuursrechter indringender toetst, aandacht geschonken aan de vraag hoe die intensievere toetsing eruit zou kunnen zien. In dat licht overweegt de Afdeling dat voor een toetsing die verder gaat dan de toetsing op consistentie en aan fundamentele rechtsbeginselen, zou kunnen worden aangesloten bij de exceptieve toetsing van algemeen verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn. Dit betekent dat de Regeling zou worden getoetst op rechtmatigheid, waaronder de verenigbaarheid met hogere regelgeving. Ook zouden de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer vormen.

Horen in bezwaar

De Hoge Raad heeft de andere colleges geïnformeerd dat hij in het arrest van 25 november 2022, ECLI:NL:HR:2022:1739, de bestaande rechtspraak over het horen in bezwaar op een rij heeft gezet. De Hoge Raad overweegt dat een bestuursorgaan een belanghebbende op grond van artikel 7:2, lid 1, Awb in de gelegenheid dient te stellen te worden gehoord, voordat het op een bezwaar beslist. De wettelijke regeling over het horen van degene die bezwaar maakt, staat het bestuursorgaan toe voor het houden van een hoorgesprek naar eigen inzicht een tijdstip en een locatie te kiezen. De vrijheid die het bestuursorgaan in dit verband heeft, wordt begrensd door de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Die beginselen brengen mee dat rekening moet worden gehouden met de redelijke belangen van de betrokkene(n) en van het bestuursorgaan. Het bestuursorgaan moet die belangen in voorkomend geval tegen elkaar afwegen. Uitgangspunt daarbij is (a) dat het aan het bestuursorgaan is om tijd en plaats van het hoorgesprek te bepalen, en (b) dat geen regel of beginsel meebrengt dat een hoorgesprek alleen kan worden gehouden op een plaats en tijdstip die de belanghebbende en diens gemachtigde uitkomen, bijvoorbeeld in verband met andere verplichtingen. Als het bestuursorgaan een hoorgesprek heeft gepland, zal het een redelijk verzoek

van de belanghebbende om uitstel van dat gesprek als regel moeten inwilligen. Het bestuursorgaan wijst zo'n verzoek alleen af als zwaarder wegende, bij de behandeling van de zaak betrokken belangen aan zo'n uitstel in de weg staan.

Artikel 8:29 Awb en AVG

In de Commissie is de vraag aan de orde geweest of een bestuursorgaan met een beroep op de AVG kan volstaan met het indienen van een geanonimiseerd stuk dat op grond van artikel 8:42 Awb moet worden overgelegd.

De rechter-commissaris van het College van Beroep van het bedrijfsleven heeft deze vraag in twee beslissingen van 8 december 2022, ECLI:NL:CBB:2022:794 en ECLI:NL:CBB:2022:795, ontkennend beantwoord. Op de zaak betrekking hebbende stukken die op grond van artikel 8:42 Awb moeten worden overgelegd, moeten als geheel worden overgelegd. Niet kan worden volstaan met het inzenden van een geanonimiseerde versie daarvan. Wel kan met toepassing van artikel 8:29 Awb de kennisneming van persoonsgegevens worden beperkt.

Artikel 4:5 Awb

Een bestuursorgaan kan besluiten een aanvraag niet te behandelen, als de verstrekte gegevens en bescheiden onvoldoende zijn voor de beoordeling van de aanvraag of voor de voorbereiding van een beschikking, mits de aanvrager de gelegenheid heeft gehad de aanvraag binnen een door het bestuursorgaan gestelde termijn aan te vullen. Dit volgt uit artikel 4:5 lid 1 onder c van de Awb. Als na een buitenbehandelingstelling met toepassing van artikel 4:5 Awb de gevraagde gegevens in de bezwaarperiode alsnog zijn overgelegd is het bestuursorgaan bevoegd om de buitenbehandelingstelling te handhaven, maar daartoe niet verplicht. Het bestuursorgaan heeft in die situatie de ruimte om alsnog inhoudelijk te beslissen op de aanvraag. Het is vaste rechtspraak van alle colleges dat, bij de beoordeling van de vraag of het bestuursorgaan gebruik heeft mogen maken van de bevoegdheid om de buitenbehandelingstelling in bezwaar te handhaven, de aard en inhoud van het besluit dat strekt tot buitenbehandelingstelling van een aanvraag meebrengen dat in beginsel geen betekenis toekomt aan gegevens of bescheiden die na het nemen van het oorspronkelijke besluit alsnog zijn verstrekt. In de Commissie rechtseenheid is gesproken over de vraag of dit uitgangspunt voor bepaalde zaken, in het bijzonder in bijstandzaken, kan worden genuanceerd.

De Centrale Raad van Beroep heeft in de uitspraak van 13 december 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:2793, dit uitgangspunt voor de buitenbehandelingstelling van een bijstandsaanvraag verlaten. De Centrale Raad van Beroep overweegt daartoe als volgt. Bij de belangenafweging die het bestuursorgaan moet maken bij de beslissing om in bezwaar de buitenbehandelingstelling te handhaven, moeten in beginsel alle rechtstreeks bij een besluit betrokken belangen worden afgewogen. Uit de aard van de bevoegdheid tot handhaving van de buitenbehandelingstelling van een aanvraag om bijstand vloeit voor zo een belangenafweging geen beperking voort. Handhaving van de buitenbehandelingstelling van een bijstandsaanvraag brengt voor de aanvrager – als die in bijstandbehoevende omstandigheden verkeert – mee dat deze een nieuwe aanvraag om bijstand zal moeten doen. Bijstand wordt in beginsel niet toegekend met terugwerkende kracht. Dit volgt uit artikel 44 van de PW. Bij toekenning van bijstand op de nieuwe aanvraag zal deze daarom in beginsel niet eerder ingaan dan op de datum van de melding voor die nieuwe aanvraag. Toekenning van bijstand met ingang van de oorspronkelijk beoogde ingangsdatum is dus in beginsel niet meer mogelijk. Indien op basis van de alsnog overgelegde gegevens komt vast te staan dat de aanvrager ook al recht op bijstand had met ingang van de datum van de aanvraag die buiten behandeling is gesteld, heeft de aanvrager dus een zwaarwegend belang bij het alsnog in behandeling nemen van die aanvraag. Immers, hij kan dan over die periode geen bijstand meer krijgen, terwijl hij wel in bijstandbehoevende omstandigheden verkeerde. Daarbij is mede van betekenis dat de bijstand het

karakter heeft van een laatste vangnet. Verder zijn bij een besluit tot buitenbehandelingstelling van een bijstandsaanvraag geen belangen van derden betrokken. Dat betekent dat het college tegenover het zwaarwegende belang van de aanvrager een eigen belang bij handhaving van de buitenbehandelingstelling moet stellen om tot een evenwichtige belangenafweging te komen. Zie de uitspraak van 11 oktober 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:2207, rechtsoverweging 4.4 en volgende. In algemene zin kan daartegenover aan de zijde van de bijstandverlenende instantie bijvoorbeeld een belang bestaan om de buitenbehandelingstelling in bezwaar te handhaven, gezien de bestuurslast die gepaard kan gaan met het nemen van een inhoudelijke beslissing.